

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 359/2025
25.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Владимира Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К-920/23 од 10.10.2024. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1-300/24 од 21.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 25.03.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Марковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К-920/23 од 10.10.2024. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1-300/24 од 21.01.2025. године у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К-920/23 од 10.10.2024. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено је одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка чији износ ће бити накнадно утврђен у смислу одредбе члана 262. став 2. Законика о кривичном поступку, док су оштећени ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1-300/24 од 21.01.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Старој Пазови К-920/23 од 10.10.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Владимир Марковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и члана 439., члана 438. став 1. тачка 9) и 420. став 1. Законика о кривичном поступку и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев усвоји, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење или да побијане пресуде преиначи тако да окривљеног ослободи од оптужбе за дело које му је стављено на терет.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне одлуке против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП јер је повређен објективни идентитет оптужбе и пресуде на тај начин што је изостављен велики број радњи извршења, а једина радња извршења која је остављена из оптужног акта је измењена те је изгубила контекст и смисао, те иако се у оптужби наводи „током изговарања наведених речи прешао испруженом шаком преко свога врата“ у пресуди се наводи „тако што је гледајући у камеру прешао испруженом шаком преко свог врата“, те не постоји подударност и идентитет између оптужбе и пресуде нити објективна истовестност дела с обзиром на измењене речи и изостављене радње.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног по оцени Врховног суда су неосновани а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржано у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Из цитиране законске одредбе произлази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истовестности дела. Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

По налажењу Врховног суда, у конкретном случају, побијаним правноснажним пресудама није прекорачена оптужба. Правноснажна пресуда се односи на исто лице - окривљеног АА и на исто кривично дело - угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, односно није повређен ни објективни ни

субјективни идентитет оптужбе и пресуде. Ово имајући у виду да су у односу на окривљеног битна обележја бића кривичног дела иста и у диспозитиву оптужног акта и у изреци пресуде, односно да постоји истоветност чињеничног описа радње извршења предметног кривичног дела из изреке пресуде са чињеничним описом радње дела датим у диспозитиву оптужног акта - оптужног предлога.

Стоји чињеница да је у диспозитиву оптужног акта јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Старој Пазови Кто 417/23 од 28.11.2023. године наведено да је окривљени критичном приликом „током изговарања наведених претњи прешао испруженом шаком преко свога врата“, а да га је суд огласио кривим за радњу извршења „гледајући у камеру прешао испруженом шаком преко свога врата“. Међутим, према стању у списима предмета, суд је на основу изведених доказа утврдио да је окривљени, невербалном комуникацијом, испруженом шаком, прешао преко свога врата, те тиме што је у изреку пресуде унео незнатно другачију радњу, односно исту радњу али околност да ли је „гледајући у камеру“ уместо „током изговарања наведених претњи“ првостепени суд је само чињенични опис дела уподобио са чињеничним стањем који је утврђен на основу доказа изведених у току поступка. Дакле, суд се наведеном изменом у изреци пресуде кретао у оквирима оптуженог акта, при чему окривљени није оглашен кривим за теже кривично дело, нити за већу криминалну количину, нити степен кривице, односно није оглашен кривим за више криминалних активности, већу криминалну вољу од оне за коју је оптужен, нити је наведена измена извршена на штету окривљеног. На изнети начин, окривљени АА није доведен у неповољнији кривично-процесни положај посебно не тиме што су из чињеничног описа радње извршења кривичног дела изостављене поједине радње.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да је чињенични опис у изреци првостепене пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужног акта, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужни акт заснива, а из којих произлазе законска обележја кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, па су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се побијане пресуде заснивају на незаконитим доказима. Као незаконит доказ бранилац означава видео снимак који се налази на компакт диску, добијен са сигурносних камера које су постојале на кући оштећених, и који суд прихвата, занемарујући чињеницу да је окривљени сниман у свом дворишту те да се ради о камерама које незаконито снимају туђе двориште. Поред тога бранилац указује и на фотографије које се налазе у списима предмета у форми фотокопије на папиру А4 формата.

Врховни суд ове наводе захтева оцењује неоснованим.

Наиме, према налажењу Врховног суда, снимци сигурносних камера постављени из безбедносних разлога су докази подобни за утврђивање чињеница, а како су исти исправе, у смислу члана 138. ЗКП прегледане на главном претресу, при чему нико није оспорио њихову аутентичност, то се ради о доказу који је по начину прибављања и извођења у кривичном поступку законит.

Поред тога, неосновано је и указивање у поднетом захтеву за заштиту законитости да се пресуда заснива на незаконитом доказу - фотографијама које се налазе у списима предмета. Ово стога што се из списка предмета утврђује да је реч о фотографијама које се односе на радње за које окривљени није оглашен кривим осуђујућом пресудом, те исте нису биле од значаја приликом доношења осуђујуће пресуде, па су супротни наводи захтева оцењени као неосновани.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац означава да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. ЗКП и приликом образлагања овако нумерисане повреде бранилац оспорава постојање озбиљне претње, постојање осећаја угрожености код оштећених, с обзиром да су се они изјашњавали поводом другог догађаја током поступка када су се осећали угрожено јер им је уживо окривљени упућивао претње, а што није предмет овог кривичног поступка, да није утврђено тачно место где су се оштећени налазили у моменту када су сазнали за претњу, а којим наводима суштински бранилац оспорава утврђено чињенично стање и указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП којим су прописани разлози за подношење овог ванредног правног лека, због којих окривљени преко браниоца може поднети исти, као основ подношења није предвиђен разлог из члана 440. ЗКП, то је у овом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић